

Дім сімейного типу: роман

Василь Тибель

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Ненавмисне вбивство

Велика муха, що довго билась об світильник під стелею, пішла в піке і приземлилася на краю пивного келиха. Від спиртних випарів бідося не втримала рівноваги й бовтнула у пінисту рідину.

— Ги! Холера! Сьогодні всі бомки Кирилівки прилетіли на уродини до Льоші, — гигикнув огрядний молодик у темній майці й затертих джинсах. Він хвацько підчепив нігтем мізинця потопельницю. Муха навіть не встигла дикнути, дякуючи за порятунок, як була щиглем відправлена в ніч, через напіввідчинене вікно пивниці. Льоша — худорлявий чоловік років сорока, з упалими очницями, силювано посміхнувся. Він дістав з-під стола пляшку горілки та, злодійкувато оглядаючись, узявся розливати її вміст по кухлях.

— Скільки в тебе дівчат, а скільки хлопців? Певне, й сам з ліку збився? Футбольна команда вже набралася? — басовито пролунало із закуреного кутка навпроти, де сидів третій товариш по чаркуванню, силует якого ледь проглядався крізь цигарковий дим.

— Угу! — хитнув головою винуватець події, не випускаючи з рота цигарки. Він упевнено перехилив пляшку з сорокаградусним напоєм, пильнуючи, щоб усім дісталось порівно.

— Ну, Льошо, ти й коваль! Щоби накувати стільки дітей, треба вміти. Ги! Ну, за новонароджену! — з цигаркового задимленого кутка виринула рука із повним кухлем. Назустріч їй піднялися ще дві. Трійця пияків цокнулася наповненою склянкою тарою так, що дзвін шурнув аж під стелю спорожнілої забігайлівки. Настала тиша, в якій було чути, як підсилене алкоголем пиво важкими ковтками розтікається спраглими горлянками пияків. Цю ідилію тиші раптово перервала мелодія з телефона. Льоша, власник мелодійного ренгтону, жадібно припав до кухля, ніби та мелодія могла відібрати у нього напій. Простенька мелодія різала тишу доти, доки худорлявий пияк не поставив на стіл порожню тару. Він неквапливо

дістав з кишені невеличку, затерту до сального лиску «Нокію».

— Олексій на проводі! — чоловік зі самовдоволеною посмішкою на вустах відкинувся на стільці. Його друзі підсунулися ближче, щоби підслухати чергові вітання. Проте лице Льоши враз посіріло, вся веселість і безтурботність зійшла з нього, а риси витягнулися, ніби розчинившись у цигарковому димі. Він сидів з напівроззявленим ротом.

— Як померла?.. — нарешті ледь видавив із себе. — Я ж годину тому розмовляв, усе було добре. Ви, певне, помились, її Оксана звати...

У слухавці протріщало, зашурхотіло паперами, а тоді жіночий голос промимрив співчуття.

— Який алергічний шок, які ліки?!! Хтось, бляха, мав же заглянути в лікарняну картку, вашу мати! Вона ж алергетик! — чоловік зірвався на ноги, перекинувши стола разом із кухлями. Розбите скло розсипалося по підлозі. — Ви її вбили! Кати, вбивці!

Кругловида буфетниця, котра дрімала за стійкою, злякано підскочила, не розуміючи, що сталося.

— Їм так не мине, я не прощу! Моя Ксюха! Не прощу! — Олексій стояв посеред зали пивниці, судомно стискаючи кулаки. Його огортав і наповнював такий шалений відчай, який не давав навіть дихнути. Безнадія стиснула горло, тож сльози не могли вихлюпнутися. Чоловік тільки продовжував стискати пальці, які тримали телефон, поки він урешті не луснув, як роздавлений горіх. Застільні друзі з острахом поглядали на Льошу, боячись зронити бодай слово. Їхній захмелілий розум іще не сприймав того, що сталося, проте пияки вже розуміли, що має статися ще щось жахливіше. Вони бачили, як неймовірний відчай, що розпирив груди їхнього побратима, враз почав перетікати в якийсь сатанинський, неспинний гнів. Очі Льоші налися кров'ю, а м'язи рিশучістю.

— Мірику, де твої ключі від скутера? — подолавши заціпеніння, вимовив якимось гортанним, потойбічним голосом батько, який тільки-но святкував народження доньки,

— Льошо, сядь, випий! Треба з'ясувати, може, то помилка! — спробував заспокоїти друга червонощокый Мірик.

— Я поїду до неї, дай ключі, тобі сказав! — гаркнув так, що всі нечисленні відвідувачі кнайпи здригнулися. Кругловидий Мірик порився в кишенях і кинув на стіл зв'язку. Льоша вхопив ту жменю дроту з ключами й кинувся до виходу. Але вже у дверях зупинився й, повернувшись швидким кроком, підійшов до зляканой продавчиці. Та дивилася на чоловіка співчутливими, повними сліз очима. Льоша нічого не сказав, просто вхопив із прилавка ножа, яким жінка нарізала ковбасу, й побіг до дверей. Чоловіки, хміль із голів котрих уже почав випаровуватися, ринулися за ним, щоб зупинити, але побачили тільки задимлений хвіст від гримучого скутера.

Льоша летів дорогою, вичавлюючи з китайської техніки всі її мізерні кінські сили. Припавши до руля, гнав крізь ніч до районного пологового будинку. Вже тепер, сидячи на скутері, чоловік дав волю своїм почуттям. Олексій кричав, ревів, як поранений звір, перекрикуючи тріскучий двигун. Сльози, які до того стояли за умовними заґатами впалих очниць, тепер заліплювали очі й, здається, мокрою росою кропили пилюку позаду на шляху. Льоша мчав путівцем, криком розтинаючи собі груди. І чим більше кричав, тим сильнішала його лють. Коли під'їхав до лікарні, скляні двері були вже замкнені, проте це не спиноло чоловіка, він з розгону вибив їх плечем. Навперейми порушникові спокою вибігла медсестра й загородила йому дорогу.

— Як ви смієте, сюди не можна!

— Де вона? Де Оксана Талашук!? — вигукнув люто, покусаними до крові губами.

— Вийдіть негайно, я покличу поліцію!

Льоша відіпхнув огрядну жінку, як відпихають віз, коли той перегороджує дорогу, й ринувся напрямки коридором. Та медсестра, ображена таким поводженням, як справжній борець наскочила на худорлявого чоловіка й мало не покотила його на підлогу. Вона шулікою вхопилася за шию хлопа.

— Ївалт! Дзвоніть у поліцію! — жінка горлала так, що з палат повискакували вагітні жінки. А з протилежного боку коридору до них вибіг лікар у розстебнутому халаті.

Олексій спробував скинути тягар зі своєї шиї, але руки жінки лещатами стиснулися на ній, не даючи навіть дихнути. Борсаючись із дебелою медсестрею він випадково налапав у кишені ножа. Тепер уся лють за те, що ці люди в білих халатах не змогли врятувати його Оксану, перекинулася на медсестру.

Це ж, певне, вона недогледіла і вколола ліки, від яких настав той убивчий алергічний шок.

— Вбивці! Звірі, ненавиджу! — заревів чоловік. Він вихопив ножа й штрикнув жінку в живіт. Та зойкнула, відразу послабивши залізну хватку, і здивовано глянула на свого кривдника. Льоша висмикнув закривавленого ножа. Ще не розуміючи, що сталося, глянув на закривавлену жінку. Було враження, що розум чоловіка вимкнув якийсь лихий демон. Медсестра ще мить стояла, спершись на плече Льоши, ніби обіймаючи вбивцю, а потім, глянувши на свою кров, що пульсувала під халатом, перефарбовуючи його в багрянний колір, хапнула ротом повітря й опустила на коліна. Лікар, який вибіг на крики, позадкував, уражений побаченим. У палатах зчинився крик, усі з грюкотом узялися зачиняти двері. Олексій так і залишився стояти посеред коридору із закривавленим ножом у руках. Урешті він переступив через жінку, яка вже хрипіла, та зі скляними очима посунув на лікаря.

— Де моя Оксана? Де Оксана Талашук? — мовив убивця зблідлими губами.

Молодий лікар задкував, поки не обперся спиною у глухий кут. Із переляку він щось шепотів, мабуть, останню молитву. Але коли вбивця з ножем наблизився до нього, лікар спробував опанувати себе. Він підняв голову й, запинаючись, проказав:

— М-м-мені жаль, але її від-д-двезли до мо-о-оргу-у...

— Де дитина? — навіть не вислухавши до кінця заїкання до смерті наляканого лікаря, гаркнув Льоша. — Ви навмисно вбили Ксюху, щоби продати дитину!

— Дитина та-а-ам, у кімнаті реа-а-абілітації! — лікар цокотів зубами, як у пропасниці. Він показав рукою на скляні двері в кінці коридору. Олексій кинув ножа на підлогу й метнувся до тих дверей. Він швидко знайшов ліжечко, на якому був прив'язаний ярлик з написом «Талашук», ухопив замотане дитятко, притиснув до закривавленого одягу й побіг до виходу. Чоловік вихором промчав повз переляканого лікаря, вмираючу медсестру, що досі лежала в калюжі крові й надто цікавих жінок, які, попри переляк, виглядали через щілинки прочинених дверей. За мить через вибиті двері в коридор лікарні увірвався гуркіт скутера, що віддалявся, ревучи відірваними глушниками.

Наступного ранку Льошу розбудив гучний гуркіт у двері. Не тямлячи, що відбувається, він підвівся й, похитуючись, пішов у сіни. В голові гуло, як у дзвоні, на скроні сочилася закривавлена рана, а страшні болі голками штрикали в лоб. Було враження, що його мозок розірвався, луснув десь усередині й тепер гарячим окропом розтікається по черепу.

— Хто? — буркнув крізь двері.

— Відчиніть, поліція! — прозвучало по той бік. Собаки з усього кутка гучно загавкали, а десятеро пар дитячих очей припали до шибок. Льоша і собі глянув у вікно, там біля воріт стояло

поліцейське авто з увімкненою мигалкою. Тільки тепер він згадав, що накоїв учора в лікарні. Що ж робити, вони відберуть у нього дітей! Ні, цьому не бути! Чоловік побіг у комірчину, де стояв сейф із мисливською рушницею. Поряд на полиці висів патронташ з одним патроном. Олексій механічним рухом зарядив рушницю.

Потім прочинив двері й, виставивши крізь щілину рушницю, вигукнув:

— Забирайтесь геть! Я дітей вам не віддам!

Поліцейські, побачивши зброю, кинулися врозтіч. А сільську тишу, ніби сокирою, розітнув голос гучномовця:

— Громадянине Талашук! Покладіть зброю на поріг і вийдіть до машини! Ніхто ваших дітей не образить!

Льоша притулювся до дверей і задумався. Він тримав в опущених руках гвинтівку з єдиним патроном. Укоротити собі життя, прямо тут, перед очима дітей? Але навіщо їм бачити таке? Тільки не тут, досить, він уже накоїв дурниць. Минуло хвилин десять, поки гучномовець на машині знову обізвався над селом залунало:

— Виходьте добровільно! В іншому разі ми штурмуватимемо! Подумайте про дітей!

Олексій іще постояв хвилю за дверима, допалив цигарку, а тоді відчинив двері й вийшов на поріг. Усе довкола завмерло, навіть собаки замовкли. У повітрі нависла гнітюча напруга, така густа, що шум од тиску атмосферного стовпа на барабанні перетинки видавався шурхотом коліс по гравію. Було так тихо, що пищання комара біля вуха Льоші чуло, здавалося, все село, а брязкіт зброї в руках поліцейських, які брали господаря на мушку, видавався перекатами грому.

— Покладіть рушницю й повільно йдіть до машини! — знову гаркнув гучномовець.

Олексій прийняв той голос, як веління долі. Він понуро схилив голову, поклав зброю на поріг і неквапом поплентався до воріт. І в цей час у хаті зайшлося плачем немовля. Чоловік ніби прокинувся від того гіпнотичного сну, різко розвернувся й побіг до хати. Та не встиг він ступити крок на поріг, як од воріт гримнув постріл. Льоша навіть зумів схопитися за ручку дверей, він так і впав у відчинені двері. Через шибки на все те страшне дійство з цікавістю спостерігали діти, а в дальній кімнаті кричало немовля, замотане в закривавлене ганчір'я.

• • •

Далі — у повній книжці «Дім сімейного типу: роман».

nashaknyga.com.ua